

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 7

November 1974

årg. 5

INNEHÅLL:

Den heliga Gral
Ur våra Mästares liv och lära,
berättat av Gulli Bergvall
Ur Andernans Hemlighet, i övers.
av Gulli Bergvall
En värld i kaos (forts.)
Ett nytt tidevarv
Korset - Gralen
Att se i skönhet

Tidskrift i stencilform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 40 37 82

Samtliga artiklar är, när an-
nat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr 12:- pr år. Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Duvvägen 8, 16150 Bromma.
där även enstaka ex av tidningen kan erhållas.

DEN HELIGA GRAL

Människosinnet har förr långt mer än nu förnummit den förhöjda
stämningen i det man kallar heliga ting. Känslan för relikier har
varit utpräglad i kristenheten, särskilt har den katolska kyrkan
lagt an på denna form av hängivenhet. Tron på kraftverkan från
det som varit i kontakt med upphöjda väsen har kännetecknat re-
ligionsutövare av den gamla stammen. Det kan tyckas att fantasien
där varit en effektiv källa till tro, men människans egen före-
ställning om det verksamma vid beröringen av det som helgats av
en kyrkans man och själasörjare är utslagsgivande.

Har människosinnets lättrördhet avtrubbats eller vad är det som
gör att denna påverkan inte idag erfäres så som förr? Den ma-
teriella världen har trängt in och suddat ut de förr så lätt
framställda stämningsbilderna och den krassa vardagen har allt-
mer tagit överhand.

Ceremoniens stråle, neddämpad under långa tider, har nu åter
trätt i verksamhet, vissheten om detta må övertyga oss om vär-
det i att känna oss upplyftade vid åsynen av Gralen, som är sam-
ma ting som Nattvardskalken, när den höjes i andakt. Medvetandet
om kalkens rätta innebörd må tränga igenom alla andra bilder och
utplåna det jordiskt vardagliga. När vi vet att den är mottagare
av den nedströmmande Gudomskraften, må väl impulsen ges oss att
känna vördnad. Den rätta stämningskänslan bibringas den som hyser
tilltro till andevärldens närvaro. Tron på dess omedelbara när-
het stadfäster en sann lycka. Den ger sinnet ro, ökar aktiviteten
i vår andliga strävan och därur föds tillfredsställelse med allt
vi blir ställda inför.

Detta ger oss möjlighet att föra ner den andakt som högtidsstun-
derna skänker det dagliga livet. Så blir vår dag en helig dag,
varje tjänst blir gudstjänst och det vi möter av motgångar blir
prövningar att övervinna. Vi lär oss tålmodig självövervinneelse.

För den, vars tro är stark kommer detta att ske; lycklig den som
äger en sådan gåva att han kan se det fördolda.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall (forts.)

Amerikanerna var tillbaka i sitt förra vinterkvarter, i byn med Taukorsets tempel. Denna gång bestod Spaldings grupp endast av fyra personer, eftersom de övriga hade gett sig av till Indien och Mongoliet på nya expeditioner. Spalding och hans kamrater ägnade sig nu ivrigt åt urkundsstudier med god hjälp av Chander Sen. I slutet av december började folk stråla samman i byn till det stora, årligen återkommande mötet. Amerikanerna fick höra nyheter utifrån världen, med vilken de emllertid tyckte sig ha förlorat all kontakt.

På nyårsaftonen församlades man i en av salarna i Taukorsets tempel. Också Jesus och Emil var där, och salen fylldes av strålände vitt ljus som alltid, när Jesus var närvarande. Två långa bord var framställda, och dessa dukades med vitt linne och försågs plötsligt med bröd och maträtter, som om osynliga händer varit i verksamhet. Jesus fördelade brödet sägande att detta var Guds rena Liv. "Ta del av detta rena Liv som alltid är av Gud." Sedan började han undervisa dem alla:

"När jag sade 'jag är upphöjd' - och genom att vara upphöjd på detta sätt ville jag dra till mig alla människor - så visste jag, att i ljuset av denna erfarenhet alla en dag skulle kunna se öga mot öga och veta när de själva kunde upphöjas så som jag är upphöjd. Jag såg himlen här på jorden, mitt ibland människorna. Det är den Sanning jag förnam, och Sanningen ska göra alla fria. De ska inse att det bara finns en hjord och en herde; och om en i hjorden råkar vilse är det rådligt att lämna alla de nittionio för att söka en enda och få honom tillbaka. Gud måste vara allt i alla för sina barn. Och alla tillhör Honom - alla står Honom vida närmre och är Honom kärare än sparvarna eller liljorna på marken. Om Han gläder sig åt liljornas växt och lägger märke till sparven som faller till marken - hur mycket mer skulle Han inte lägga märke till sina älskade barns växande. Inte heller dömer Han dem mer än Han dömer liljorna eller sparvarna utan håller dem kära för sin stora orsaks skull, och inte en enda kan utelämnas när Hans fullkomlighet upprättas.

Jag såg, att om detta ideal kunde skrivas med bokstäver av renaste guld på väggarna i den höga tankens tempel i världen, skulle människornas tankar höjas över osäkerhet och gungfly genom att ge dem en säker grund, en klippa att stå på. När vindar och vågor rasade, skulle de vara trygga medan de stod där orubbliga och trofasta. På grund av denna trygghet och frid och detta lugn skulle de sikta mot de höjder, där de ser sitt verkliga rike. Detta ska de finna mitt ibland människorna.

Det är inte genom tung möda, sorg och vedermöda som man finner den underbara ädelstenen. Man når den mycket snabbare genom att kasta av sig allt det materiella och de lagar, som därigenom binder människan vid det eviga hjulet. Man stiger fram och tar upp ädelstenen, införlivar den med sig, låter den skina fram - och med ett enda direkt steg har man, om man vill, vunnit det som det kan ta hela evigheten att uppnå.

Den själ som insisterar på omedelbar och fullkomlig andlig upplysning och frigörelse här och nu och som vet, att hans förhållande till Gud är barnets förhållande till sin far, inser snabbt att gudomliga möjligheter står honom till buds, att han får använda dem och att de arbetar för honom så som han vill. För honom är

nya testamentets berättelse inte någon saga eller något oklart, dröm-artat som kanske kan inträffa efter döden, utan ett ideal som lyfts upp inför världen; det är det fullkomliga förverkligandet av ett liv i kärlek och tjänande. Detta ideal är allas gudomliga fulländning här och nu.

Sedan ska de lära känna den vision jag såg när jag sade, att många skulle söka komma in och inte lyckas, därför att porten är trång och vägen smal som leder till det eviga livet. För utan den sanna uppskattningen av Kristus-idealet och av den gudomliga och fullkomliga planen för samarbete mellan Gud och människa just här på denna jord är ett förverkligande av idealet inte möjligt. Det förblir endast en dröm, en myt - ingenting."

Forts. i nästa nr.

Ur ANDERNAS HEMLIGHET av Brother Philip
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall
(forts.)

SANAT KUMARA:

Det bestämdes för länge sedan att jag skulle komma till jorden för att bistå vår Äldre Broder, som råder över detta system, och för att bistå alla våra älskade bröder och systrar på planeten jorden. Men vid en viss tid måste jag vända åter till Venus, den planet som givits mig som min skyddsling. Därför skulle jag ge allt vad jag hade i överflöd till mina jordebarn. Nu har jag gjort detta - och jag säger det utan några känslor av självförhåvelse - och fullgjort mitt värv, nu ska jag ta emot av det sista regnet som ska komma. Endast de kärl som har givit tar emot av det sista regnet. Så är det alltid en process i vår utveckling genom många tusen år. Vi ger och vi tar emot, men varje gång som vi tar emot, får vi mer. Vattenkärlet är inte ett stationärt, oföränderligt ting. Det blir allt större, allt mer fullkomligt i Faderns ögon. Från att ha varit ett grovt lerkärl blir det till en ädelsten av fint slipad kristall. Hela vårt solsystem kommer nu in i den stora invigningen, för det är sant att vi nu styr rakt emot den super-sol, som leder vår galax, runt omkring vilken otaliga univers-öar ständigt rör sig och har sin tillvaro. Vårt system styr mot centrum av denna verksamhet, och den höjda vibrationstakten kommer att djupt påverka allting hos oss, det må vara mentalt, fysiskt eller andligt - ingenting undgår förändringen i den nya energivibration som kommer.

Vi står nu på gränsen till denna stora invigning och kommer närmare och närmare dess centrum och uppfyllelse.

Därför skulle jag vilja vara hos Venus vid denna tid. Detta är anledningen till att Kristus återkommer till jorden: emedan den store Mästaren av ett solsystem alltid inkarnerar och bistår den planet, som är lägst i utveckling i systemet och emedan han är världens Ande, vilket han uppnådde i sin inkarnation som läraren Buddha. Buddha var för jorden, men Kristus är för systemet. -

Låt oss nu ta ett exempel. Två män har begått samma fel, exakt samma sak i varje detalj. Men kan vi döma båda lika? Nej, vi kan inte döma någon av dem. Låt oss undersöka orsaken. På jorden ser människan bara till verkan, aldrig till orsaken. När hon en gång ser till tingens hjärta ska hon finna att det är Faderns eget hjärta, varifrån alla skapelsens strålar utgår från Honom. Hon ska aldrig

finna ut det genom att se på strålarna enbart. Hon kan inte spåra det från verkan till orsak. Det måste ske från orsak till verkan. Så låt oss inte se på verkan, så som människan har gjort, utan på orsaken.

En man har gjort en viss sak på grund av okunnighet om lagen. Den andre hade kunskap om lagen. Det sägs i er värld att okunnighet om lagen inte är någon ursäkt, men i Faderns rike är okunnighet om lagen en ursäkt. Men när vi en gång har lärt lagen och ändå vacklar och gör fel, då hör vi förvisso till en annan kategori än de som gör samma sak på grund av okunnighet. Ni ser, att synden eller felet inte är att trampa ned i hålet i marken - felet är att trampa ned i det för andra gången, när vi väl fått veta att vi inte ska göra så.

Jag ger er detta exempel för att visa er det tillstånd, vari jorden för närvarande befinner sig, Jorden har haft många civilisationer, och när en har gått under, har människan höjt sig i sin kulturella utveckling och byggt upp en ny strålande civilisation med stora vetenskapliga och tekniska framsteg. Men också denna civilisation faller. Detta slags fel hör till jorden, för på Venus har ingen civilisation gått under. På den planet ni känner som Mars har det hänt två gånger. Men hur många gånger har det inte hänt här på jorden?

Människan måste lära sig tillämpa kunskapen när hon väl en gång uppnått den. Ni håller nu på med att utveckla er fysiska form. Om ni utvecklar den och når resultat men ändå inte tillämpar vad ni lärt, kommer ni snart att förlora vad ni uppnått. Ja, ert tillstånd ska kanske bli sämre än det var innan ni började.

Så människan på jorden måste lära sig tillämpa kunskapen på ett konstruktivt sätt. När vi därför en gång har bett om något och fått det (för Fadern har sagt, att om vi ber så ska vi få), då är lagen den, att vi måste tillämpa vad vi har fått och sedan ge ut vad vi har fått.

Jag har fått mycket under min verksamhet på jorden, vilket jag nu går för att ge ut, ge av mitt eget till mina egna, mitt hem och mitt folk. Men jorden ska alltid ligga mitt hjärta nära.

Och nu träder vi in i denna stora tid av invigning. Himlarna över jorden kommer att bli fantastiska. Genom många profetior, som kommit till er från andra folk som arbetar världen över, känner ni att ni har insikt i vad som kommer att ske; och ändå säger jag, att sannerligen ingen penna har upptecknat och ingen röst har uttalat det, som ska bli ett stort tecken och en syn på himlen över jorden. För själva elementen kommer att råda under en kort tidsperiod. Det kommer att bli stora skyfall och flodvågor. Ni har hört hur det en gång regnade i fyrtio dagar och nätter. Detta är ingenting jämfört med vad det nu ska regna. Kanske blir det fyrtio månader. Hela jordens yta kommer att förändras till oigenkännlighet.

Egendomliga skapelser ska komma upp ur oceanernas djup till människans häpnad och förvirring - djur som är många gånger större än de största oceanångare. Det ska bli farsoter och hungersnöd. Okända djur och varelser ska visa sig.

Jorden är nu så gött som färdig att bli en "sol" - inte lik solen i ert system - men den ska omges av en gyllene korona. Den träder

in i en högre vibrationsrytm. Den ska bli en "sol"; men den är inte känd i ert astronomiska system, emedan den aldrig har observerats av era astronomer. Ni går över från en tredimensionell värld till en fyrdimensionell. Andra ska inte längre kunna se er eller er värld. Detta måste med nödvändighet ske, eftersom ni passerar genom hjärtat av det stora kosmiska molnet. Och sedan ska profetior, så som de nedtecknats av Joel och många av de andra, be-sannas: när solen ska bli blodröd och månen röd som en rubin och dagen ska försvinna och det ska bli mörker på jorden under två veckor. Mycken förvirring ska uppstå. Och syret ska minska på jorden under en kort tid, följt av perioder av stor fuktighet; stekande hetta och svedda områden ska växla med stor fuktighet. Nästan allt ska bli förstört på jordens yta.

När ska detta komma? Vi är redan inne i det. Varje dag växer det i intensitet. Allt fler av era luftfarkoster störtar ner. Varje dag hör ni talas om detta. Allt fler virvelstormar. Fler över-svämningar. Polarisarna smälter allt mer för varje dag som går. Vattennivån stiger. Jordbävningarna tilltar.

Forts. i nästa nr.

OMVÄND BILD

av Gulli Bergvall

Blandat in i vårt mönster
finns, och har alltid funnits
strålar av renaste ljus.
Om också på vandringen ljusen
tycktes oss
glesa, undanskymda av mörkret,
fanns de där ändå - lysande
stoftgränd,
gnistor, delar av stjärnskott
som ingav
oerhörd längtan - ut och bort ---.

Och efter vart sådant möte -
förunderligt, sällsamt - med
ljuset,
spred sig inom oss visshet ---.
O, skönhet utanför alla jordiska
mått!
Sammanstrålat i ljusgränd,
i lysande punkter låg Alltet
- speglat i skärvor -
delat men ändå ej delat - i
punkten framför oss.

Därför - när vi vänder på
bilden
och ser oss tillbaka är
allting omvänt.
Vad som då tycktes vikande,
ogripbart,
försvinnande in i mörkret,
det är påtagligt kvar,
det enda som verkligen - är!

En blick tillbaka förändrar
bilden:
Själva vandringen är ljuset,
stegen på vår väg är ljus,
ja, vägen under våra fötter lyser,
och vandringsstaven brinner i
vår hand!

EFTER TUSEN ÅR
STÖLDEN

Kung Johans I engelska gemål, Filippa, hade i boet medfört en myckenhet av dyrbara smycken och juveler, som engelska kungahuset gjorde anspråk på efter hennes död, under motivering att de icke var personlig egendom. Deras krav avvisades med bestämdhet av portugisiska regeringen.

Prins Henrik hade en halvsyster gift med earl Thomas Fitz Alan, vilken tillhörde engelska kungahuset. Han var nära befryntad med den avlidna drottningen, om vars smycken striden stod. Engelsman till hela sin läggning, ivrig att värna sitt lands intressen, hade han länge konspirerat med dem som sökte återfå de omstridda juvelerna för att återföra dem dit där de, enligt hans åsikt, rätteligen hörde hemma.

En delegation hade sänts till portugiska hovet för att utkräva denna arvsrätt. Tack vare denne Fitz Alan var dess medlemmar väl insatta i alla detaljer rörande portugisiska hovets alla enskildheter. Men den bekymmersamma frågan hur de skulle bete sig, eftersom alla tidigare förhandlingar med myndigheterna gått i baklås, hur de eventuellt skulle kunna i hemlighet få juvelsamlingen förd ut ur landet; dessa detaljer var det som de sammansvurna nu skulle diskutera.

Juvelsamlingen var emellertid ingalunda det huvudsakliga ärendet för dessa män. Sedan franska regeringen konfiskerat förmögenheterna från ett par högtstående franska ordnar, hade deras högste ledare fört över till England alla ordnarnas handlingar och där återupprättat dessa ordnar under nya namn med bibehållandet av de ödelagda ordnarnas grundvalar och principer. Varför, menade dessa till Portugal utsända herrar, skulle man låta en sådan institution som prins Henriks Kristusorden förfalla? Kunde den inte överföras till och fortsätta sin verksamhet i England, där dess stolta emblem, Gralen, kunde höjas under ny regim till ära för England och till bättnad för dem, som ännu höll Gralen i helgd.

Fitz Alan hade avgörandet i sin hand, det visste de. Skulle han ge med sig?

Men Fitz Alan närde i sitt inre en annan plan.

Fitz Alans engelska blod svallade. Som svåger till ordens Stormästare hade han aldrig kommit till sin rätt. Av honom var han tillbakahållen, utestängd genom dennes avoga inställning. Men hans frände Filippa, drottningen, skulle inte få triumfera i sin grav över den älskade sonen Henrik och hans verk. Kristusorden kunde fortsätta och ledas av dem som kommit för att söka hans gunst. Han hade ingenting emot att få utdela denna ynnest åt sina bröder i hemlandet. Men Kalken, den ville han inte anförtro åt någon av dem. Hans avsikt var att Gralen skulle överlämnas jämte juvelsamlingen till engelska kungahuset att av dess styresmän förvaltas. Kalken fick inte stanna i Portugal, ty en broder till Henrik hade en son, som kanske en dag skulle vara böjd att återupprätta farbroderns nerlagda orden med Gralens återinförande som främsta argument. Detta måste förhindras. Kalken borde övergå i profan förvaltning och införlivas med engelska statens ägodelar. Det var hans uttryckliga mening.

Men hur skulle han kunna vara förvissad om att hans planer blev rätt förverkligade? Kunde han lita på sina landsmäns ärliga vilja att fullfölja hans uppsåt? Kunde han rätt förklara för dem sina argument?

Dock, han hade ett medel i sin hand. I hemlighet hade han sänt ett bud till Englands unge konung, som ju måste vara införstådd med den fara som låg i att Portugals kung kunde på nytt instifta i dess ursprungliga form den orden, som gått till upplösning. Orderna var en makt i staten, som ingen överhöghet gärna såg ett grannland behärska. Om emblemet överlämnades till annan makt kunde knappast orden återuppstå i sin forna glans.

Fitz Alan visste att hans anbud skulle gå hem. De utsända skulle förhindras att själva vidtaga anordningar för annorlunda bruk av detta emblem, så värdefullt. Englands suveränitet på ordnarnas område var i farozonen, det måste vederbörande inse. Han kunde tryggt lämna åt herremännen att medtaga dyrgripen.

Fitz Alan räknade inte fel. Englands konung var förberedd.

Alan åtnjöt de styrandes hela förtroende, ty under inbördesstridernas dagar, då kampen stod mellan krig eller fred med arvfienden Marocko, hade han anslutit sig till den sittande regeringen, och till tack för detta var han deras gunstling. På omvägar hade han skaffat sig tillträde till de förvaringsrum, där drottningens juvelsamling förvarades. Med lönnliga medel fördes så den del av drottningens juveler, som rätteligen kunde anses tillkomma det engelska kungahuset, till det tempel där Gralen förvarades och till vilket Alan ägde berättigat tillträde. Där doldes klenoderna, för att vid lämpligt tillfälle föras ut ur landet tillsammans med den dyrbara Gralens Kalk.

Och så skulle Gralens orden upprättas i England. Så tänkte de engelska herrarna, och Fitz Alan understödde deras tro.

Stölden upptäcktes, larm slogs, efterforskningar verkställdes och förhör hölls. Men juvelerna var och förblev borta. Ingen tänkte på att söka dem i den avlägsna, tomma helgedomen, som inte på länge varit i bruk. Väl blev de engelska herremännen misstänkta för ohederligt förfarande, men eftersom de vid avresan kunde visa att de ingenting medförde av de saknade föremålen, förföll misstanken och tjuvarna söktes på annat håll.

.....

Pesten hade på nytt blossat upp i Europa, dock var den av betydligt lindrigare art än den stora epidemi som härjat år 1349. Portugals unge konung, prins Henriks broder, föll offer för sjukdomen. Strängare försiktighetsåtgärder var vid denna tid inte brukliga, när en konung var död samlades folken och kungahuset sände sina representanter för att övervara ceremonierna i samband med jordfästning och begravning.

Här erbjöds ett tillfälle för de engelska herremännen att utföra den handling de så livligt åstundade. I den allmänna uppståndelsen kunde de lätt göra sig ärende till det tempel, där dyrgriporna förvarades. Ett fartyg väntade vid hamnen och utan svårigheter kom de så ut ur landet. För dem hade ägandet av denna Kalk stegrats till frenesi. De skulle bli ledare för en orden med stolta traditioner, en ära som de så fanatiskt eftertraktade.

Och konungen av England blev underrättad. Han visste vilka mått och steg han hade att vidtaga.

Prins Henrik var helt ovetande om de ting, som ägde rum bakom hans rygg. Han hade just återvänt från kriget i Marocko med den uttunnade resten av sina krigare, när han nåddes av budet om sin broders fränfalle. Det hade varit ett krig som slutade med ett nederlag så bittert att ingenting annat upptog hans tankar. Och så kom broderns död att ytterligare öka den börda, som redan låg alltför tung över honom. Dessutom förhöll det sig så att denne

hans svåger Fitz Alan, som stod honom emot i allt, hade en makt över honom, som han inte kunde lösgöra sig ifrån. Henriks många färder till havs för att nå Indien söderut runt Afrika hade blivit alltför dyrbara, hans förmögenhet hade sinat, sinne för affärer ägde han inte. Han blev tvungen att skuldsätta sig, och hans borgensman var just denne Fitz Alan. Han hade krävt att som säkerhet för sina utlägg få disponera över Gralens Kalk. Omiss-tänksam till sin läggning hade Henrik givit efter för hans krav, dock med den reservationen, att den ej fick flyttas från sitt förvaringsrum i Kristusordens tempel. Fitz Alans skrupelfria natur kom honom utan tvekan att avlägga det löftet.

Även om prins Henrik ingenting visste om Gralens öde, fanns det de som följde de mänskliga handlingarna med vaksamma blickar. I Andernas berggländer övervakade från sin utsiktspunkt God Meru de båda engelsmännens färd ut ur Portugal tillbaka till sitt hemland med de kostbara tingen i sitt bagage. Men han visste att denna gärning inte fick nå sin fullbordan. Därtill var Gralen ett alltför heligt ting.

Många är de vägar på vilka den förhatliga sjukdomen, digerdöden kallad, söker sina offer, den mänskliga kroppen. Många liv skördades dagligen. Under färden mot hemlandet insjuknade de båda resenärerna. Uppför Temsens mynning kryssade deras fartyg, och när plågorna ökade begärde de att få bli ilandsatta. Det var ett öde land som tog emot dessa män, ogästvänligt och kargt. Utmat-tade sjönk de ner för att finna vila. Där utandades den förste av dem sin sista suck.

När så den andre kände döden nalkas och han förstod att de med-förda dyrgriporna inte skulle komma att nå sin bestämmelseort, grävde han ner sitt stöldgods i jorden. Det var stenig och o-ländig mark, men med uppbjudande av sina sista krafter lyckades han åstadkomma en fördjupning tillräcklig nog att hjälpligt döl-ja de dyrbara värdeföremålen, innan han föll samman och lämnade denna värld.

De andeväsen, som följer de mänskliga ödeshandlingarna, ser till att rätt plats väljes för döljandet av de ting, som genom falskt spel blir lösryckta från sitt rätta sammanhang. De ombesörjde att de kraftpunkter av andlig art, som är att finna på jordens yta, blir rätt utnyttjade. Det var den punkt i nuvarande London, då endast ödemark, dit Josef av Arimatea i sin dödsstund förde Nattvardskalken för att omhändertagas av druiderna, som där ha-de sitt läger uppslaget. Det var också samma punkt, där kung Arthur hade sitt hov, och där riddarna av Runda Bordet under andakt i gudstjänstens förtätade stämning såg Gralen så starkt utformad att de offrade år av sitt liv för att finna den i dess fysiska gestaltning.

Från 1400-talets mitt blev Gralen så förvarad i Moder Jord. Mör-ka århundraden följde för Västerlandets folk. Det var häxproces-sernas tid, en tid av kamp inom kyrkan, där hot om evig fördö-melse var dess enda medel att härska över människan.

Genom falska makters spel fann Gralen sin nya förvaringsplats. Men det måste så ske, människans kamp mot Lu cifer hade ännu många århundraden kvar att genomlida.

Men Gralen fann sin rätta placering. Den blev till ett kraftcen-trum. Så utför den Onde i blindo Gudomens högsta vilja.

(forts.i nästa nr)

ETT NYTT TIDEVARV

Sällan har vi haft så mycket att beställa på alla områden över hela världen som i dessa sista dagar. Organisationer bildas för att hjälpa upp det vi själva trasslat till. Man sammanträder för att avhjälpa brister, iordningställer hjälpexpeditioner till de olycksdrabbade folken. Och likväl är det märkbart hur litet det gagnar. Skadegörelsen är för stor, luckorna att täta till är alltför vida för att ge resultat.

Ingen vet varför det är så. Varför har det ingen verkan att försöka hjälpa den nödställda? Varför är förödelsen så väldig att ingen verksamhet för att bringa bot ger resultat; vad som än göres skriar nöden lika vilt.

Det är inte meningen att det ska bli bättre på jorden förrän allt blivit så nedtyngande att människan inte orkar längre. När hon rest sig upp i revolt mot sig själv, då är hon på rätt väg. Mot sig själv kämpar människan, och den kampen slutar inte förrän hon i vanmakt ger upp och kastar sig till marken. Att kämpa mot sig själv är den yttersta av alla stridsformer, att slå sig blodig mot sin egen sköld; när så sker då kan man tala om att all strid är tillända, den strid utkämpad, där hon ger upp allt motstånd och förklarar sig förstå vad krig är. Att det är SJÄLVFÖR-INTELSE. Att ödelägga sitt eget liv i en frenesi, som berövar henne all besinning. Det är krig i dagens läge.

Det är sin egen förintelse hon frambesvärjer, men märker det inte, där hon ligger slagen i sitt eget blod och dör. Så förnuftsvidrigt föres dagens kamp i alla länder. Och mänskligheten går sin undergång tillmötes.

Men det som sker är något nytt, något som inte förr varit. När vi lärt förstå vad det är, kan botemedlet spåras. Det är genomgång av allt livs akasha, som hos oss kallas skärseld. Ett uppsamlande för förnyad granskning av det förgångna. Ett möte med den smärta man berett sin nästa, ett möte med omvänd verkan. Själv får man lida det man vållat honom av bedrävelse. Det blir ett reningens bad, varur man utträder luttrad, beredd att erkänna alla begångna misstag, villig att tillstå att man inser det meningslösa i det man givit sig hän åt under många och långa levnader.

Försoning väntar dem, som kommit lyckligt igenom sina prov. I försoningen ligger omgestaltningen av alla villkor, en genomgripande omdaning av varje tillstånd. Så väldig är den uppgörelse som följer att intet blir kvar att röja undan, ingenting återstår mer än det som går under namnet "det eftersläntrande". Allt blir tillvarataget och väl bevarat av en vaksam andlig överhet, eftersom det är denna rest som utgör grunden för kommande framträdanden. Och vi ska väl beakta det värde detta resterande utgör.

Så ser vi den vishet som utmärker våra skapande andemakter. Ängslan behöver inte gripa oss, ingen oro över utgången. Det som sker är den Högstes vilja, allt är väl förberett, vi har endast att verka vårt verk och kan lämna åt dem att övervaka dess slutliga fullbordan.

KORSET - GRALEN

Det har genom tidernas växlande människöden gått som en ström av längtan efter sådana symbolbilder, som kunde ge svar på otåliga frågor om varför varifrån och varthän. Sammanställningen Korset - Gralen möter vi exempel på i litteraturen. Så använder författaren Paul Bjerre i en av sina böcker beteckningarna Korset och Livsbägaren, där sistnämnda term just utgör symbol för Gralen. För honom är Livsbägaren bilden av framtidshoppet, det efterlängtrade, svaret på gåtan om livet.

Varför utformar vi våra liv just så som sker, varifrån kommer de strömningar som bestämmer utvecklingen och varthän är människosläktet på väg? Hungern efter liv är stark, kravet på tillfredsställelse har drivit människan till många förnuftsvidriga handlingar till följd av hennes dragning mot det luciferiska. Hon har alltid sökt att få veta, men det har hittills förvägrats henne. Sökandet är en drift, och inte förr än hon tror sig ha funnit det sökta ger hon sig till ro.

I religionen har många funnit ett stöd, men det ofullkomliga i allt mänskligt skapar tvivel, och nya frågor hopar sig obesvarade. Merendels är varjehängivelse åt en religionsform präglad av eftergifter, kompromisser måste tillgripas, om inte fotfästet ska förloras.

Så har människosläktet kämpat och kämpar alltjämt mot ett mål som viker undan. Sökandet får fortsätta tills svaret ges i den stora invigningen, som väntar den som hållit ut och ej förtröttats. Den kommer till den som luttrats till fulländning och slipats ren från varje kantighet. Då ser hon med visionär klarhet hela mönstret framlagt inför sina ögon, hon ser världarnas utveckling, uppstigande och fall och framträdande i ny gestaltning. Och framför allt, hon ser kärleken i verket och anar visheten som dikterar skeendet.

Det som bjudes henne är en allomfattande bild framställd i symbolens form, dock inte förbryllande utan med förklaringen över alla ting inneboende i bildens eget väsen. I ett svepande grepp ser hon alla föremål samla sig i ett enda, det är hennes eget liv och samtidigt hela människosläktets liv.

I den stunden är människan förklarad. Renad skådar hon livets under och vilar i den sällhet det framställda erbjuder.

Så har varje släkte sett i förklaringens ögonblick en bild framträda, som utgjort en sådan symbolbild att den i belysande klartext framställt sanningen.

Alltsedan Kristus vandrade med oss på jorden har vi haft tunga dagar att genomvandra, tung har därför också symbolbilden blivit. Korset har varit denna bild. Vi har stirrat oss blinda på detta kors, stannat vid det och sökt hämta kraft ur det. Korset är den tredimensionella världens symbol, den värld i vilken vi korsfäst våra själar. Dessutom har vi iklätt denna symbolbild en mänsklig gestalt, och krusifixet har blivit vår följeslagare genom jättarnas århundraden. Och den kraft vi där hämtat har varit i nivå med vår andliga utveckling. Varhelst vi trampat den väg som kyrkan banat har detta kors med dess fastnaglade gestalt kommit emot oss och hejdat varje steg, som kunde trampas mot ljusare riken.

Nu är vi befriade från detta band. Dock ska inte korset försvinna som symbolbild även om dess innebörd blir glömd, att vara en bild av smärta och lidande. Det ska ingå i historiskt upptecknade beskrivningar och förenas med föregående och efterföljande bilder till en enhet Ty även om korset under de sistförflutna 2000 åren varit den kristna symbolen, är den inte ny för oss, den har förut

funnits ehuru med annan innebörd under gångna epoker före vår tideräknings början. Så har i alla högre religionsformer symbolbilder existerat och kommer att på nytt framträda med förnyad verkan och upptagas av detta människosläkte till en samlande enhet. Vi kan vid efterforskning finna bilden av Nattvardskalken, brukad vid Kristi instiftande av den heliga Nattvarden, framträda med annan symbolverkan i länge sedan förgångna tider. I denna forntida bild ingår föreställningen om Gralen. Den idén har levt genom årtusendena och följt mänskligheten under dess långa färd genom rotraserna från en urtid, då hon ännu stod på ett primitivt stadium i sin utveckling till våra dagars intelligenta släkte, snart färdigt att övergå i nästa stadium, det övermänskliga.

Den idé om Gralen, som levt genom tiderna ger oss bilden av denna Kalk såsom föreställande och utgörande mänskligheten i färd genom rotrasernas skiftande öden, dess strävan att höja sig med förnyade fall i ständig växling.

Gralen går sin tysta väg genom seklerna så som släktet gör. Gralen ska ses som en kraftkälla, så som människan är livskraften utgången ur Skaparens hand. Hon för ner till jordens inre den kraft som ligger i hennes tankar och handlingar. Med varje sin gärning berikar hon jorden. Vi kallar dessa strömningar kraftlinjer eller jordströmmar. Genom kraften i vår vilja till verksamhet får vår Moder Jord näring. Om gärningen är god blir vår moder nöjd med oss, ledes våra handlingar av själviska motiv, sörjer hon som varje mor sörjer sina tredskande barn. Vi näres av jorden och ger av vår kraft tillbaka till henne, det blir till en sådan växelverkan, som alla ting består av. Att ge och mottaga är villkoret för allt liv.

Gralen är symbolen för detta avgivande och detta mottagande. De kosmiska strömmarna mottages av Gralens Kalk och avlämnas i rätt ordning. Människosläktet är bilden av detta mottagande och detta avlämnande. Människosläktet är Gralen.

Det ligger makt i symbolens språk och styrkan i dess verkan är samstämd med vad människan lägger ner vid dess tolkning. Kraften är stark när hennes vilja till mottagande är stark. Inte endast tron verkar det, men viljan till tro. Viljan är det ursprungliga, i viljan ligger den mottagande förmågan.

Vi har så länge levt i föreställningen att dessa ting är vidskepelse att följderna blivit försvagning i den kraftmottagande förmågan. Ty människan lever inte endast av det som utgår av henne själv, hon förnyas fastmer dagligen av de kraftstrålar, som kommer till henne från de kosmiska världarna. Hon måste känna dem för att förstå deras värde och tillgodogöra sig det de erbjuder henne. Våra symbolbilder är reproduktioner av dessa krafter och i den mån vi är öppna för sanningen om dem är vi i stånd att rätt möta dagens möda. Ty att förstå är att äga vishet och den kommer oss till del genom den nedströmmande kraften från det kosmiska.

De krafter som så verkar benämner vi naturkrafter och åt dem ska vi ägna vår uppmärksamhet för att lära förstå det annorlunda i det som nu händer. I allmänhet nöjer man sig med att ge dem detta namn, när ingen förstår kraftens sammansättning och ingen förmått lösa dess problem, lämnar man det utan avseende.

Att lära känna naturkrafternas rätta karaktär är att göra stora framsteg på utvecklingens väg. Så underligt det än låter har ingen vetenskaplig forskning gått in för detta. Kanske därför att dessa krafter ej kan förstås utan att vederbörande tar ett stort steg utanför det materiellas ramar, och det är inte heller i enlighet med deras önsknings, som leder vår världs vetenskapliga forskning.

ATT SE I SKÖNHET

Vi är på väg in i ett tillstånd och ut ur ett annat, och det vi möter är väsensskilt från det vi lämnar bakom oss. Och när vi betraktar det gamla med en blick som röjer avskedstagande, ser vi fram mot det nya och den blicken säger oss att det som ligger framför oss är vi redan bekanta med, det innehåller ingenting främmande. Detta därför att vi upplever det vi i kunskap inhämtat, alla ting finns i alla ting och det vi går emot är det välbekanta. Men denna erfarenhet förskräcker oss inte, en sak har nämligen förändrats, det onda finns inte längre, varken i vårt väsen eller i vår omgivning.

Men hur kan detta ske, när vi nyss sagt att alla ting finns i alla ting, då måste ju också det onda följa med oss? Denna fråga är enkel att besvara. Det följer naturligtvis med upp på vårt nya plan, men det har ändrat namn och innehåll, det är inte ont längre, det är det goda. Det framträder för oss i förklarad gestalt och vi ser att det är gott. Nu får vi kalla det vid dess nya namn, det är det negativa som motsättning mot det positiva, och som sådant är det än så länge något vi har att bekämpa, intill dess vi höjt vårt tänkande till att omfatta de båda motsatserna som tvenne likvärda krafter i naturen, kompletterande varandra, så som manligt-kvinnligt står till varandra. Så som vi talar om positiv och negativ elektricitet, så ska vi en dag se de båda balanserande krafterna.

Att vara i balans är att vara lycklig, det är harmoni, frid i sinnet. Att känna alla tings harmoniska samstämdhet är att själv äga denna harmoni. Vi uppnår detta, när tingen i vår närhet kommer oss tillmötes som ting vi älskar. Kärleken i rätt anda vittnar om sann balans, och vi når dit när vi lärt oss kärlekens innersta väsen. Att vila i denna erfarenhet är inte sysslolöshet, det är idogt arbete på plan ovan det vi nu hunnit upp till. Där utföres all verksamhet på fält, där stillhet råder, en stillhet fylld av pulserande liv. Stillheten lever i var mans inre, rörligheten, omväxlingen i skeendet under det Skaparkraften framställer det skapade, förnimmes i vibrerande pulsslåg, formande händelserna till levande liv. Allt är liv, döda ting är namn vi ger i okunnighet åt det vi uppfattar likt oföränderligheten i det stillastående. Men när vi lärt känna naturens regelbundna pulsslåg, förvandlas allt till välljudande toner formande melodier, och så som färgerna återspeglar naturens tillvaro i skönhet, så blir dessa två, färger och toner till ett i en skala av rytmiskt välljud, och världen framstår för oss sådan som den alltid varit, ett paradys, där Guds ansikte skönjes i var blommas färgskimrande utstrålning.

Detta är det liv vi går emot, som vi ska uppta som erfarenhet, och där har vi alltid levat utan att äga kännedom om dess sanna utgestaltning. Våra ögon ska öppnas, detta är det nya i tiden, och när vi så skådat världen omkring oss, ser vi de ting, som alltid omgivit oss, vi ser dem i den strålgans, som bebådar ett liv i salighet vid den levande Gudens sida.